N:o 68.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 14 Maj 1880.
» » » » Andra Kammaren den 14 » »

Riksdagens underdåniga Skrifvelse, angående stämpelpappersafgiften.

(Bevillnings-Utskottets Betänkanden N:is 14 och 22.)

S. A. K.

Riksdagen får härmed i underdånighet hos Eders Kongl. Maj:t anmäla ej mindre de beslut, Riksdagen fattat i anledning af Eders Kongl. Maj:ts nådiga proposition den 23 sistlidne Januari angående ändringar i nu gällande föreskrifter om stämpladt papper, än äfven de förändringar, Riksdagen eljest i följd af inom Riksdagen gjorda framställningar funnit skäligt att i nu gällande stämpelpappersförfattning vidtaga.

§ 2.

Då, enligt hvad Riksdagen erfarit, särdeles vid underrätterna uti de större städerna behof af dubbla beläggningsstämplar å belopp jemväl emellan 100 och 500 kronor gjort sig kändt, har Riksdagen med anledning häraf beslutat, att åt ifrågavarande paragraf gifva den förändrade lydelse bifogade författningsförslag utvisar.

§ 5.

Uti omförmälda nådiga proposition har, under förutsättning att den af Eders Kongl. Maj:t i propositionen angående statsverkets tillstånd och

behof föreslagna lönereglering för Öfverståthållareembetet och för vissa tjenstemän vid landsstaten blefve af Riksdagen antagen, Eders Kongl. Maj:t, med hänvisning till hvad vid beslutandet af berörda proposition blifvit inför Eders Kongl. Maj:t i Statsrådet anfördt, föreslagit Riksdagen att den i förevarande paragraf af gällande stämpelpappersförordning förekommande indelning af embetsverk och myndigheter i vissa afdelningar måtte sålunda förändras, att Öfverståthållareembetets kansli äfvensom landträntmästare och häradsskrifvare öfverflyttades från den första till den tredje af de i nämnda paragraf upptagna afdelningar.

Uti den nådiga propositionen angående statsverkets tillstånd och behof hade Eders Kongl. Maj:t föreslagit, att den tjenstemännen inom Öfverståthållareembetets kansli äfvensom landträntmästare och häradsskrifvare tillkommande expeditionslösen måtte, med undantag af lösen för sådana expeditioner, som part eller annan på egen begäran erhölle eller eljest icke författningsenligt vore pligtig att lösa, indragas och med stämpelpapper ersättas.

Den af Eders Kongl. Maj:t föreslagna lönereglering för landträntmästarne har icke vunnit Riksdagens bifall; och då sålunda den förutsättning bortfallit, under hvilken nämnda tjenstemäns öfverflyttning från 1:sta till 3:dje afdelningen i nu ifrågavarande paragraf af stämpelpappersförordningen blifvit af Eders Kongl. Maj:t föreslagen, har hvad Eders Kongl. Maj:t i denna del af propositionen föreslagit icke blifvit af Riksdagen bifallet.

Då deremot den föreslagna lönegleringen för Öfverståthållareembetets kansli och för häradsskrifvarne blifvit af Riksdagen i hufvudsak antagen och till följd deraf nämnda embetsverk och tjenstemän komma att, på sätt Herr Statsrådet och Chefen för Civildepartementet i sitt ofvanberörda anförande till statsrådsprotokollet erinrat, blifva i afseende å beläggning med stämpladt papper af inlemnade eller utgående handlingar alldeles likstälda med de embets- och tjenstemän vid landsstaten, hvilka i denna paragraf af gällande kungörelse angående stämpelpappersafgiften äro hänförda till 3:dje afdelningen, har Riksdagen beslutat den förändrade fördelning af embetsverk och myndigheter, som § 5 af bifogade författningsförslag upptager.

§ 7.

Enligt mom. 1 uti denna paragraf af stämpelpappersförordningen äro från stämpel befriade: »fattigvårdsinrättningar i alla dem rörande mål».

Enligt hvad Riksdagen erfarit, har ordalydelsen af berörda stadgande gifvit anledning till tvekan, huruvida samma frihet från stämpel äfven tillkomme kommun uti sådana mål, hvaruti denna, i egenskap af fattigvårdssamhälle, hade del. Det har synts Riksdagen otvifvelaktigt, att författningen afsett, att nu ifrågavarande stämpelfrihet äfven för sistberörda fall borde ega tillämpning; men då föreskriften härom visat sig sakna erforderlig tydlighet, har Riksdagen beslutat att nu ifrågavarande stadgande uti mom. 1 af denna paragraf skall erhålla den förändrade lydelse författningsförslaget angifver.

I sammanhang med den för rikets hofrätter år 1876 verkstälda löneregler bestämdes, att den för åtskilliga från nämnda embetsverk utgående handlingar, deribland protokoll, som part författningsenligt vore skyldig att lösa, dittills erlagda lösen och sigillpenningar skulle upphöra och ersättas med förhöjda stämpelafgifter.

Sedermera vid 1878 års riksdag infördes uti mom. 1 af denna paragraf ett stadgande af innehåll, att protokollsutdrag, innefattande föreläggande för förmyndare att till Rätten eller domhafvanden ingifva utdrag af förmyndareräkning skulle vara från stämpel befriade.

Följden häraf har blifvit, att så kallade förmyndareförelägganden, som från hofrätterna utfärdas, äro befriade jemväl från lösen, hvaremot för så beskaffade expeditioner, då de från häradsrätt eller underdomstol i stad utgifvas, denna afgift fortfarande utgår.

Det har emellertid synts Riksdagen hvarken med rättvisa eller billighet öfverensstämmande, att handlingar af alldeles likartadt innehåll skola vara underkastade afgift, då de af en embetsmyndighet utfärdas, men deremot fullkomligt afgiftsfria, när de från annan embetsmyndighet utgå.

Före nyssnämnda löneregler utgick lösen från hofrätternas protokoll med 3 kronor för första arket och enligt nuvarande stämpelpappersförordning skall protokoll, som från nämnda verk utlemnas till part, hvilken författningsenligt är pligtig att detsamma lösa, förses med stämpel till enahanda belopp för hvarje ark.

Rättelse uti nu anmärkta missförhållande har i följd häraf synts Riksdagen lämpligast kunna vinnas derigenom, att den för förmyndareförelägganden i allmänhet nu medgifna stämpelfrihet inskränkes till sådana förmyndareförelägganden, som från underrätt utfärdas.

I öfverensstämmelse härmed har Riksdagen åt nu ifrågavarande stadgande i moment 1 af denna paragraf gifvit den förändrade lydelse, författningsförslaget innehåller.

Genom nådig remiss den 27 sistlidne Februari har Eders Kongl.

Maj:t till Riksdagens Bevillnings-Utskott öfverlemnat en från Kammarrätten inkommen underdånig skrifvelse med hemställan om nådig förklaring af vissa bestämmelser i stämpelpappersförordningen.

I berörda underdåniga skrifvelse anför Kammarrätten, bland annat, att genom nådigt Bref den 20 Februari 1856 till Kammarrätten hade, i anledning af hvad Kammarrätten i underdånig skrifvelse, under åberopande af flere hos Kammarrätten förekommande särskilda förhållanden, hemstält rörande tillämpningen i vissa delar af stadgandena i §§ 10 och 11 i Kongl. Förordningen angående expeditionslösen den 30 November 1855, Eders Kongl. Maj:t meddelat det förklarande, att, då hos Kammarrätten talan af enskild part fullföljdes i frågor om beskattningsförfattningarnas tillämpning eller i redogörelsemål, besväranden egde, om han vunne ändring i den åtgärd, som öfverklagades, undfå Kammarrättens beslut utan lösen, hvarjemte Eders Kongl. Maj:t funnit, att, jemlikt berörda nådiga förordning, lösen för utslag i de af Kammarrättens Öfverrevisionsdepartement anhängiggjorda anmärkningsmål icke borde erläggas, samt Kammarrättens utslag rörande debitering äfvensom beslut, hvarigenom restitution af allmänna skatter och utskylder medgåfves, likaledes skulle till vederbörande utan lösen utlemnas. Uti de sålunda medgifna fall hade vederbörande parter ock afgiftsfritt bekommit deras exemplar af Kammarrättens beslut, och hade i öfrigt de allmänna föreskrifterna i Förordningen den 30 November 1855 ländt till efterrättelse i fråga om den för Kammarrättens expeditioner utgående lösen, som, jemlikt nådiga Cirkuläret den 9 November 1860, ingått till statsverket. Enligt det vid Eders Kongl. Maj:ts till 1879 års Riksdag aflåtna nådiga proposition angående ny lönestat för Kammarrätten fogade protokoll öfver finansärenden för den 21 Februari samma år, hade Eders Kongl. Maj:t funnit att, under förutsättning, det Eders Kongl. Maj:ts förslag om lönereglering för Kammarrätten komme att af Riksdagen bifallas, den till statsverket ingående expeditionslösen inom Kammarrätten borde, likasom de af vaktbetjeningen förut tillgodonjutna sigillpenningar, upphöra samt mot stämpladt papper *utbytas*, och efter det Riksdagens Bevillnings-Utskott i ett den 9 Maj 1879 till Riksdagen afgifvet betänkande *dels*, under uttalande att Utskottet, i öfverensstämmelse med den af Eders Kongl. Maj:t uttalade åsigt, ansåge ifrågakomna expeditionslösen och sigillpenningar lämpligen böra ersättas med en förhöjd stämpelafgift å de från Kammarrätten utgående expeditioner, i sådant hänseende föreslagit hufvudsakligen den förändring i 5 § stämpelpappersförfattningen, att Kammarrätten hänfördes under 5:te afdelningen i samma paragraf, *och dels* i sammanhang härmed hos Riksdagen anmält, att vid öfvervägande

huruvida den afgiftsfrihet, »som i vissa fall tillgodokommit expeditioner i bevillnings- och fattigvårdsmål», borde bibehållas, Utskottet icke funnit skäl föreslå någon ändring i gällande stadganden, så hade Utskottets betänkande i anförda delar blifvit af Riksdagen bifallet. Detta godkännande från Riksdagens sida syntes Kammarrätten icke kunna tolkas annorlunda, än att dermed i verkligheten ej afsetts någon förändring i förut gällande bestämmelser om frihet i vissa fall från afgift för Kammarrättens expeditioner; men i öfverensstämmelse härmed hade ej den genom nådiga Kungörelsen den 19 September 1879 utfärdade författning angående stämpelpappersafgiften blifvit affattad, i det nemligen väl den part, som hos Kammarrätten anfört besvär i bevillningsmål och vunnit ändring i den af honom öfverklagade åtgärd, fortfarande, i följd af ordalydelsen i 7 § 2 mom. af nämnda författning, skulle åtnjuta befrielse från afgift för sitt exemplar af Kammarrättens beslut, men för uttryckande att, ehuru den förut utgående lösen utbytts mot stämpladt papper, vederbörande parter jemväl i de öfriga särskilda fall, då frihet från afgift för Kammarrättens expeditioner skolat, jemlikt ofvan berörda nådiga Bref den 20 Februari 1856, ega rum, framgent borde tillgodonjuta sådan afgiftsfrihet, icke till de i nämnda 7 § förut förekommande undantag från stadgandena i § 5 om stämpel å domar, utslag m. m. meddelats de tillägg, som för ändamålet varit af nöden. Då med hänsyn till hvad sålunda förekommit, tvekan uppstått angående rätta förståndet i detta afseende af gällande författning om stämpelpappersafgiften, hade Kammarrätten ansett sig böra hos Eders Kongl. Maj:t anhålla om meddelande af förklarande, huru berörda författning borde beträffande afgifterna för Kammarrättens ifrågakomna expeditioner rätteligen tillämpas, med hemställan tillika, att Eders Kongl. Maj:t täcktes, i den mån sådant kunde finnas erforderligt, till Riksdagen aflåta nådig framställning om författningens förtydligande; och erinrade i sammanhang härmed Kammarrätten, hurusom det syntes desto mindre vara lämpligt eller med billighet förenadt, att parter, hvilka på synnerligen giltiga grunder, de der fortfarande förefunnos, varit befriade från lösen för Kammarrättens expeditioner, hädanefter skulle komma att betungas med afgift för desamma, som afgiften enligt stämpelpappersförordningen komme att utgå med vida högre belopp än den för lösen tillförene bestämda.

Efter tagen kännedom af den nådiga remissen har Riksdagen funnit ofvan omförmälda, af Kammarrätten påpekade förhållanden, vara af beskaffenhet att påkalla rättelse. Ehuru sålunda Riksdagen, lika med Kammarrätten, ansett stämpelfrihet böra medgifvas i ofvanberörda fall, der frihet från lösen förut egt rum, har likväl Riksdagen ansett stämpelfri-

heten böra utsträckas något längre än Kammarrätten ifrågasatt. Då nemligen, enligt Riksdagens mening, frågan om tillgodonjutande af denna frihet hellre bör göras beroende af målets egen natur än af den utgång det erhåller, har Riksdagen ansett det för åtnjutande af frihet från lösen för Kammarrättens utslag i mål angående beskattningsförfattningarnas tillämpning samt i redogörelse- och restitutionsmål hittills stadgade vilkor, att besväranden eller sökanden vinner ändring i den öfverklagade åtgärden eller restitution af allmänna skatter eller utskylder, icke böra fordras för tillgodonjutande af motsvarande stämpelfrihet; och har äfven för de med nu afhandlade mål nära befryndade afskrifningsmålen enahanda afgiftsfrihet synts Riksdagen kunna medgifvas. Då vidare de skäl, som blifvit anförda för stämpelfrihet för ifrågavarande af Kammarrätten meddelade utslag äfven torde ega giltighet i fråga om beslut, som i mål af liknande beskaffenhet af andra myndigheter meddelas, har Riksdagen ansett stämpelfriheten böra utsträckas äfven till dessa senare.

Förevarande paragraf har i följd häraf i nu omförmälda hänseenden erhållit det förändrade innehåll författningsförslaget utvisar.

Sedan Riksdagen numera, med hufvudsakligt bifall till en af Eders Kongl. Maj:t i ämnet aflåten nådig proposition, antagit en förordning, innefattande särskilda föreskrifter angående lagfart, inteckning och utmätning af jernväg, så ock i fråga om förvaltning af jernväg under konkurs, har, för det fall att den sålunda af Riksdagen för dess del beslutade författning erhåller kraft af lag, erfordrats bestämmelser, huruledes förhållas bör i afseende å stämpelbeläggning af de handlingar, på grund af hvilka sökes lagfart å eller inteckning i jernväg.

Hvad dervid först beträffar sådana handlingar, på grund af hvilka sökes lagfart å jernväg, torde i flertalet fall de i gällande stämpelpappersförordning meddelade allmänna bestämmelser om stämpelbeläggning af köpe-, bytes- och gåfvobref om fast egendom komma att å dessa handlingar sakna tillämplighet. Bytes- och gåfvobref skola nemligen beläggas med stämpel i visst förhållande till nästföregående årets taxeringsvärde samt köpebref efter den i penningar bestämda köpeskillingen, så framt denna icke understiger fastighetens taxeringsvärde, men i sådant fall efter sistberörda värde. Då nu enligt 2 § Bevillningsstadgan fastighetstaxeringsvärde icke åsättes jernväg, komme i alla de fall, då lagfart meddelas å jernväg längre tid efter det den till jernvägen hörande mark för jernvägen förvärfvades, än att det å marken senast fastställda taxeringsvärde är det nästföregående årets, att alldeles saknas det värde, hvilket enligt författningen skall i vissa fall definitivt, i andra alternativt läggas till grund för stämpelberäkningen; likasom, äfven der taxe-

ringsvärde föregående året blifvit åsatt de fastigheter, från hvilka jord till jernvägen upplåtits, det ofta måste vara förenadt med svårighet att, då, såsom icke sällan händer, jord kostnadsfritt upplåtes till jernvägen, bestämma det värde, som i förhållande till hela fastighetens skall utgöra den afsöndrade delens taxeringsvärde.

Af det sagda lärer framgå, att särskilda bestämmelser skulle erfordras för stämpelbeläggning af ofvanberörda slag af fångeshandlingar, derest någon stämpelafgift för dylika fång borde ifrågakomma. Då emellertid ifrågavarande lagfartsinstitut otvifvelaktigt mer afser att tillgodose det allmänna bästa än att bereda jernvägarne någon enskild fördel, har Riksdagen ansett stämpelfrihet för dessa fångeshandlingar böra ega rum.

Med afseende vidare å de enskilda jernvägarnes stora betydelse för samfärdseln mellan landets olika delar, hvilken betydelse ock blifvit af statsmakterna erkänd genom de statsunderstöd, som under olika former kommit nämnda jernvägar till del, har Riksdagen ansett det ligga i statens intresse att icke genom en särskild beskattning försvåra upptagandet af de lån, hvilka oftast utgöra en nödvändig förutsättning för jernvägarnes tillkomst, och derför ansett sig böra medgifva stämpelfrihet äfven för skuldförbindelser, på grund af hvilka sökes inteckning i jernväg. Hvad särskildt beträffar inteckning för lån, som, innan ofvan omförmälda förordning trädt i kraft, af jernvägsaktiebolag upptagits mot tryckta eller graverade obligationer, har Riksdagens uppmärksamhet fästats derpå, att, då enligt 25 § af samma förordning inteckning för sådant lån skall anses vara sökt, då innehafvare af en af obligationerna söker inteckning för sin fordran, det blefve förenadt med synnerlig svårighet att finna en form, hvarunder stämpelbeläggningen af de öfriga, icke företedda obligationerna, kunde ega rum.

I öfverensstämmelse härmed har Riksdagen, under förutsättning att den af Riksdagen för dess del antagna förordning, innefattande särskilda föreskrifter angående lagfart, inteckning och utmätning af jernväg, så ock i fråga om förvaltning af jernväg under konkurs, erhåller kraft af lag, beslutat:

att den i föregående paragraf förekommande rubrik »köpe-, bytes- och gåfvobref» skall erhålla följande förändrade lydelse:

»Köpe-, bytes- och gåfvobref samt testamentariska förordnanden å egendom af mindre värde än 100 kronor; äfvensom fångeshandlingar på grund af hvilka sökes lagfart å jernväg»; samt

att åt rubriken »skuldebref» i samma paragraf skall gifvas denna lydelse:

»Skuldebref af alla slag, godkända räkningar, godkända eller protesterade vexlar eller enskilda assignationer, då det kapitalvärde, för hvilket inteckning eller betalning sökes, ej uppgår, hvad skuldebref och godkända räkningar angår, till 500 kronor, men i fråga om godkända eller protesterade vexlar och enskilda assignationer till 100 kronor; äfvensom samtliga dessa handlingar, när de i konkurs bevakas eller när för dem sökes inteckning i jernväg; dock att dessa undantag icke gälla i fråga om den i rubriken vexlar i § 6 stadgade särskilda stämpel.»

§ 8.

Enligt 6 § i nu gällande stämpelpappersförordning skola köpe-, bytes- och gåfvobref samt testamentariska förordnanden och fideikommissbref om fast egendom och frälseräntor beläggas, då fångeshandlingen för lagfart företes, med stämpel i visst förhållande till värdet, beräknadt för bytes- och gåfvobref samt testamentariska förordnanden och fideikommissbref efter näst föregående års taxeringsvärde samt för köpebref efter den i penningar bestämda köpeskillingen, så framt denna icke understiger fastighetens taxeringsvärde, men i sådant fall efter sistberörda värde. Vidare må, enligt samma paragraf, då bland qvarlåtenskapen efter afliden person äfven ingår fast egendom, denna i afseende å bouppteckningens förseende med stämpelpapper icke beräknas lägre än till det å egendomen vid dödsfallet gällande taxeringsvärde.

Det är af vigt, att skatterna till staten så åläggas, att deras uppbörd må vålla de skattskyldige de minsta möjliga utgifter utöfver sjelfva skattebeloppet.

Då stämpelpappersförordningen bjuder, att vissa handlingars stämpelpligtighet skall beräknas efter fastighetstaxeringsvärdet, måste kännedom om detta värde vederbörande tjensteman ur officiel källa beredas. Deremot är det för ändamålet likgiltigt, om denna kännedom vinnes ur ett derför särskildt anskaffadt taxeringsbevis eller på annat sätt, blott uppgiften i båda fallen är lika tillförlitlig.

Nu har hvar och en, hvilken det åligger att utgöra ifrågavarande stämpelafgifter, i sin ego, eller kan åtminstone lätteligen anskaffa, debetsedel öfver de honom eller fastighetens föregående egare påförda bevillningsafgifter. Enligt 81 § Bevillningsstadgan och det vid samma stadga fogade formulär till debetsedel skall debetsedeln, bland annat, utvisa »taxeringsvärdet å hvarje den skattskyldiges inom taxeringsdistriktet belägna fasta egendom samt beloppet af den deraf utgående bevillning» och skola, enligt 83 § Bevillningsstadgan, »debetsedlarne sammanfattas

och utfärdas med ansvar för deras rigtighet, på landet af häradsskrifvare och i stad af vederbörande uppbördsman». I fråga om taxeringsvärdet å berörda fasta egendom bör således debetsedeln ega samma vitsord som särskildt utfärdadt taxeringsbevis och kunna i dess ställe användas, hvarigenom den skattskyldige besparas kostnaden för anskaffande af sådant bevis. All betänklighet i detta afseende lärer dessutom kunna undanrödjas derigenom, att debetsedels bevisningskraft i ifrågavarande hänseende göres beroende deraf, att debetsedeln är upprättad i öfverensstämmelse med gällande bevillningsstadgas föreskrifter.

På grund häraf har Riksdagen beslutat att i förevarande paragraf skall införas ett adertonde moment af innehåll författningsförslaget utvisar.

§ 13.

I mom. 4 af denna paragraf stadgas, bland annat, att sådana mål, som angå brist hos redogörare eller försäljningsman å honom anförtrodt stämpelpapper, böra handläggas på sätt och i den ordning, som i § 11 af nådiga instruktionen för Kammarrätten den 15 Oktober 1831 är för balansmål stadgad. Sedan ny instruktion blifvit under den 14 November 1879 för Kammarrätten utfärdad, har nämnda hänvisning synts Riksdagen böra utbytas mot en hänvisning till den emot ofvanberörda paragraf svarande § 6 i den för Kammarrätten utfärdade nya instruktion.

Att nu gällande stämpelpappersförordning icke uppfyller de fordringar man har rätt att ställa på en ändamålsenlig beskattningslag, har länge varit erkändt. Om man såsom sådana fordringar uppställer tydlighet och bestämdhet i förening med fullständighet och följdrigtighet i föreskrifterna samt öfverskådlighet och klarhet i uppställningen, så att de i hvarje särskildt fall tillämpliga tariffbestämmelserna må kunna med lätthet återfinnas, torde det ej kunna förnekas, att förordningen i alla dessa hänseenden lemnar mycket öfrigt att önska. För vissa slag af handlingar saknas föreskrift om stämpelpligtighet, ehuru de, på grund af sin nära frändskap med andra stämpelpligtiga handlingar, synas hafva bort sådan underkastas, hvaraf vållats ovisshet och osäkerhet vid författningens tillämpning. I många fall äro författningens föreskrifter så dunkelt affattade, att de nästan med nödvändighet måst gifva anledning till olika tolkningar, hvilka ock synnerligen ofta förekommit och det ej blott

hos dem, hvilka haft att i första hand tillämpa författningens föreskrifter, utan äfven hos de myndigheter, hvilka efter framstäld anmärkning haft att pröfva rigtigheten af verkstäld stämpelbeläggning. Och hvad slutligen den egentliga stämpeltariffens uppställning beträffar, är denna sådan, att det utan öfverdrift torde kunna sägas, att den, som ur författningen önskar inhemta upplysning om det stämpelbelopp, hvilket i något särskildt fall för en handling erfordras, måste, för att derom erhålla full visshet, genomgå tariffen i dess helhet. Stämpelsatserna äro nemligen fördelade under fyra hufvudrubriker, utan att för denna fördelning någon indelningsgrund synes hafva blifvit uppstäld; och vissa handlingar finnas i och för deras stämpelbeläggning hänförda under specialrubriker, der man minst haft anledning att söka dem. Vid tariffen finnas dessutom fogade talrika undantagsbestämmelser, under hvilka ofta föreskrifter meddelas, hvilka rättare synas hafva bort intagas under motsvarande rubrik i sjelfva tariffen.

De menliga följderna af denna stämpelpappersförordningens bristfälliga beskaffenhet äro uppenbara. Det kan emellertid för staten sjelf icke vara annat än af högsta vigt att icke genom sina egna beskattningslagar utsätta vare sig de skattskyldige för att blifva för högt debiterade, eller statsverket för förluster, eller ock sina egna organ, hvilka hafva att tillämpa beskattningslagarne, för att, i trots af all använd omtanke och uppmärksamhet, drabbas ej blott af betydliga ekonomiska uppoffringar, utan äfven af kriminelt ansvar. Särskildt kunna de icke sällan förekommande, af otydligheter i stämpelpappersförordningen föranledda fiskaliska aktionerna mot domare, med ty åtföljande bötfällningar, icke undgå att i allmänhetens ögon verka oförtjent nedsättande på domareståndets anseende, hvars oförminskade bibehållande likväl för samhället är af högsta vigt.

Då emellertid, såsom af det ofvan anförda torde framgå, en fullt tillfredsställande uppställning af författningen icke lärer kunna ernås utan en mera genomgripande omarbetning af densamma, men en sådan icke lämpligen torde kunna inom Riksdagen utföras, får Riksdagen härmed i underdånighet anhålla, det täcktes Eders Kongl. Maj:t genom sakkunnige män låta utarbeta och så snart ske kan för Riksdagen framlägga fullständigt förslag till ny förordning angående stämpelpappersafgiften.

Riksdagen framhärdar etc.

Stockholm den 14 Maj 1880.

Kungörelse

angående stämpelpappersafgiften samt hvad vid kontrollen och uppbörden deraf bör iakttagas.

§ 2.

Om olika slag af stämpelpapper.

Stämpelpapper skall vara att tillgå af följande slag, nemligen:

a) — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

b) enkla och dubbla beläggningsstämplar å 10, 15, 20, 25, 30, 40, 50, 60 och 75 öre samt 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 15, 25, 50, 75, 100, *200* och 500 kronor; samt

c) — — — — — — — — — — — — — — — — — — —
— —

§ 5.

Om stämpel dels å domar, utslag, resolutioner och andra dylika handlingar, som utfärdas af domstolar, embetsverk och myndigheter, dels ock till handlingar, som dit inlemnas eller derstädes företes.

Domstolar, embetsverk och myndigheter indelas i afseende på den stämpel, som till omförmälda handlingar erfordras, uti följande sex afdelningar:

Första afdelningen:

Öfverståthållareembetet i kronouppbördsärenden; Öfverståthållareembetet för polisärenden; Öfverintendentsembetet; — — — — *landträntmästare.*
— —

Tredje afdelningen:

Öfverståthållareembetets Kansli; Kongl. Maj:ts Befallningshafvande och till landsstaten hörande tjenstemän med undantag af *landträntmästare.*
— —
— —

§ 7.

Om undantag från de uti §§ 3, 4, 5 och 6 intagna stadganden.

1:o. Från stämpel enligt §§ 3, 4, 5 och 6 befrias:

— —

Afsked för soldater — — — — — — — — — militären.

Afskrifningsmål.

Afskrifter — — — — — — — — — — — — utdrag.

Anmärknings- och redogörelsemål.

Anordningar.

— —

Fattigvårdssamhällen och fattigvårdsinrättningar, i alla dem rörande mål.

— —

Protokollsutdrag, innefattande af underrätt i stad eller å landet meddeladt föreläggande för förmyndare att å vederbörlig ort ingifva utdrag af förmyndareräkning.

— —

Resolutioner — — — — — — — — — myndigheter.

Restitutionsmål.

Revisionssaker — — — — — — — — — — — — saken.

— —

Räntor, kronans; *mål, som angå dessa.*

— —

2:o. Från den enligt §§ 3, 4, 5 och 6 stadgade stämpel äro jemväl fria så väl inkommande handlingar som utgående expeditioner i nedannämnda mål och ärenden, dock med undantag af Kongl. Maj:ts deruti meddelade resolutioner, utslag och domar, hvilka skola beläggas med den i § 5 stadgade stämpel för hvarje expedition, som icke enligt mom. 1 i denna § jemväl är från sådan stämpel fri:

Bevillningsmål;

Debiteringsmål;

Kronotionde, mål angående åsättande af;

— —

§ 8.

Allmänna föreskrifter vid författningens efterlefnad.

— —

17:o. Stämpelpapper — — — — — — — — — — — — — i behåll.

18:o. *I de fall då enligt denna författning stämpelafgift skall beräknas efter fast egendoms taxeringsvärde, må, i fråga om samma värde, debetsedel, så upprättad som gällande Bevillningsstadga föreskrifver, ega lika vitsord med af häradsskrifvare eller vederbörande uppbördsman utfärdadt taxeringsbevis.*

§ 13.

Uppbörd och redovisning af stämpelpappersmedlen.

— —

4:o. Allmänna — ändring. Sådana mål åter, som angå brist hos redogörare eller försäljningsman å honom anförtrodt stämpelpapper, böra handläggas på sätt och i den ordning, som uti *§ 6 af Kongl. instruktionen för Kammarrätten den 14 November 1879* är för balansmål stadgadt.